

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Svmma Totivs Theologiae S. Thomæ Aqvinatis, Doctoris Angelici Ordinis Prædicatorum

Svpplementvm Tertiæ Partis

Thomas <von Aquin, Heiliger>

Romae, 1619

Vtrum homo possit de vno peccato satisfacere sine alio? 1

urn:nbn:de:hbz:466:1-38817

charitatis radix : & ided ille qui ex charitate alio meretur, saltem merito congrui, etiam sine alio meretur. Non autem qui pro alio satisfacit, pro se satisfacit : quia illa quantitas pœnæ non cit ad vtrumque peccatum: tamen satisfaciendo alio, sibi meretur aliquid maius quam sit dimissio pœnæ, scilicet vitam æternam.

Ad quartum dicendum, quod si ipsemet ad aliam pœnam se obligasset, non prius à debito esset liber, quam eam soluisset : & ided pœnam ipse patitur, quamdiu ille satisfactionem pro eo fecerit: si non fecerit, tunc vterque est debitor illius pœnæ: vnus pro commisso, alius pro omisso : & ita requiritur quod peccatum vnum bis puniatur.

QVÆST. XIV.

De qualitate satisfactionis, in quinque articulis distincta.

DEinde considerandum est de qualitate satisfactionis.

¶ Er circa hoc quærentur quinque.

¶ Primo, vtrum homo possit de vno peccato satisfacere sine alio?

¶ Secundo, vtrum ille qui de omnibus peccatis contritus fuit, & postea in peccatum incidit de alijs peccatis quæ sibi per contritionem remissa fuerunt, satisfacere possit, extra charitatem existens?

¶ Tertio, vtrum homini postquã charitatem habere incipiat satisfactio præcedens?

¶ Quarto, vtrum opera extra charitatem facta alicuius boni meritoria?

¶ Quinto, vtrum opera prædicta valeant ad peccati infernalis mitigationem?

ARTIC. I.

Vtrum homo possit de vno peccato satisfacere sine alio?

54.
Tho. 4. d.
15. q. 1.
ar. 3. q. 1.
& seq.

AD primum sic proceditur. Videtur, quod homo possit de vno peccato sine alio satisfacere.

rum enim quæ non habent connexionem adinuicem, vnum potest auferri sine alio. Sed peccata non habent adinuicem connexionem: alias qui haberet vnum, haberet omnia. Ergo vnum potest expiari sine alio per satisfactionem.

¶ 2 Præterea, Deus est magis misericors, quam homo. Sed homo recipit vnus debiti solutionem, sine alio. Ergo & Deus satisfactionem vnus peccati sine alio.

¶ 3 Præterea, Satisfactio (vt in littera dicitur*) est peccatorum causas excidere, nec eorum suggestionibus aditum indulgere. Sed contingit hoc fieri de vno peccato sine alio: vt si aliquis luxuriam refrenet, & auaritiæ insistat. Ergo de vno peccato potest fieri satisfactio sine alio.

SED contra. Isaia 58. Ieiunium eorum qui ad contentiones & lites ieiunabant, Deo acceptum non erat, licet ieiunium sit satisfactionis opus. Sed non potest fieri satisfactio, nisi per opus Deo acceptum. Ergo non potest qui habet aliquod peccatum, Deo satisfacere.

¶ Præterea, Satisfactio est medicina curans peccata præterita, & præseruans à futuris, vt dictum est*. Sed peccata non possunt sine gratia euitari. Ergo cum quodlibet peccatum gratiam auferat, non potest de vno peccato sine alio, fieri satisfactio.

RESPONDEO dicendum, quod quidam dixerunt, quod potest de vno peccato satisfieri sine alio, vt Magister in littera * dicit. Sed hoc non potest esse. Cum enim per satisfactionem tolli debeat offensæ præcedens, oportet quod talis sit modus satisfactionis, qui competat ad tollendam offensam. Offensæ autem ablatio est amicitie restitutio: & ideo si aliquid fit quod amicitie restitutionem impediatur, etiam apud homines satisfactio esse non potest. Cum ergo quodlibet peccatum amicitiam charitatis impediatur, quæ est hominis ad Deum, impossibile est vt homo de vno peccato satisfaciatur, alio retento: sicut nec homini

*de penis.
d. 3. c. 3.*

** Magist.
li. 4. sent.
d. 15. §. C
in med.
ex Aug.
de eccles.
dogm. c.
54 to. 3.
Greg. ho-
mil. 34.
in Euan.*

** q. 12.
ar. 3.*

** lib. 4.
Sent. d.
15.*

ni satisfaceret, qui pro alapa ei data, se ei prosterneret, & aliam similem daret.

Ad primum ergo dicendum, quod quia peccata non habent connexionem ad inuicem in aliquo vno vnus potest quis incurrere sine alio. Sed vnus, idem est secundum quod omnia peccata remittuntur: & ideo remissiones diuersorum peccatorum connexæ sunt; & ideo de vno sine alio, satisfactio fieri non potest.

Ad secundum dicendum, quod in obligatione debiti non est nisi inæqualitas iustitiæ opposita, quæ vnus rem alterius habet: & ideo ad restitutionem non exigitur, nisi quod restituatur æqualitas iustitiæ, quod quidem potest fieri de vno debito & non de alio. Sed vbi est offensa, ibi est inæqualitas, non tantum iustitiæ opposita, sed etiam amicitie: & ad hoc quod per satisfactionem offensa tollatur, non solum oportet, quod æqualitas iustitiæ restituatur per recompensationem æqualis pœnæ, sed etiam restituatur amicitie æqualitas: quod non potest fieri dum aliquid est quod amicitiam impediatur.

Ad tertium dicendum, quod vnus peccatum pondere ad aliud trahit, vt Gregor. dicit *. Et qui vnus peccatum retinet, non sufficienter satisfacit alterius peccati excidit.

ARTIC. II.

Vtrum aliquis de illis peccatis quæ sibi per contritionem dimissa fuerunt, satisfacere possit, extra charitatem existens?

li. 25. moral. c. 2. et homil. 11. in Ezech.

55

Ad secundum sic proceditur. Videtur, quod de omnibus peccatis contritus fuit prius, & postea in peccatum incidit, de alijs peccatis quæ per contritionem dimissa fuerunt, satisfacere potest extra charitatem existens. Dixit enim Daniel Nabuchodonosor. Dan. 4. Peccata tua elemosynis redimantur. Sed ipse adhuc peccator erat, quod sequens peccatum monstrat. Ergo potest in peccato existens satisfacere.

¶ 2 Præterea, Nemo scit verum amore, an odium dignum